

HER ZAMANLI KADINLAR

Gülümsün Tansev

Editör

Ayşe Sağlam

Kapak Resim

Birol Kutadgu

Kapak Tasarımı

Hakan Düşova

ISBN: 978-605-9385-85-5

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden ve Yazardan izin almadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Yazardan Direkt – Türkiye

Yazardan Direkt Elektronik İletişim Tanıtım Paz. ve Tic. Ltd. Şti

Kozyatağı mah. Değirmen sk. Nida Kule No:18

Kat 10 Kadıköy-Erenköy/İstanbul

Tel: 0216 3011213

Sertifika No.47456

Baskı ve Cilt

Ege Reklam Basım Sanatları San.Tic. Ltd.Şti

Esatpaşa mah. Ziyapaşa caddesi No.4 Ataşehir / İstanbul

Tel: 0216 470 44 70 Faks:0216 472 84 05

www.egebasim.com.tr

Sertifika No: 45604

Hocam Müge İplikçi'ye...

İÇİNDEKİLER

GÜZ TEYZE	1
SEPTİSEMİ SEKMESİ	8
TRANSİSTÖRLÜ RADYO	17
CÜCELER	62
KEREBİÇ KUŞU	94
KAPI NUMARASI 302 VE 303	128
UYURYAZAR	147
HURMA ÇEKİRDEĞİ	169
İPEKÇİ KONAĞI	182

GÜZ TEYZE

Çarpıştık. Daha ben neye çarptığımı bile anlamadan kadın bir çuval gibi sessizce yere yığılıverdi; yoksa kadın düşüp öldü mü? Korkudan kanım çekildi. Üzerine eğildim, baktım göğsü inip kalkıyor, gözleri kapalı ama nefesi düzenli.

Uzanıp elini tutmak istedim, “Şey pardon, sizi kaldırıyorum.”

Elime hafifçe vurdu “İlişme, beni rahat bırak!” dedi sakın bir ses tonuyla.

Bu da ne demek şimdi? Gecenin bir yarısı bomboş sokakta, yerde boylu boyunca uzanıp yatması olacak şey mi? Onu burada böylece bırakıp yoluma devam etsem mi? Yapabilir miyim? Yapamam, kazma mısın oğlum sen? Hafifçe dürttüm kadını gene. “Hadi tutun elimi, sizi kaldırıyorum.”

Kadın sertçe itti elimi bu sefer. Emreder gibi “Sussana sen!” dedi.

Çattık gece yarısı. Umarım bir gören olmaz. Kaldırıma oturdum, kadının ayak ucuna. Ayaklarında kocaman sarı botlar var, hani şu tabanı araba lastiği gibi olanlardan. Ne garip kıyafetli bir kadın bu... Balıksırtı, siyah kırçillı şık bir mantonun altına bol kesimli pazen bir pantolon giymiş. Pantolonun üstünde sarı yıldızlar parlıyor. Sanırım bu bir pijama. Başında siyah bir bere var, yanlardan taşan kır saçları yer yer paltosunun omzuna dökülmüş, yüzü buruşuk, uzun boylu sıska bir kadın. Bir daha kalktım yerimden, eğildim gene üzerine. Kaçık mı nedir bu kadın, yatağında yatmış uyuyor gibi rahat görün- dü gözüme. Bu defa ellemeye çekindim. Hadi hayırlısı, biraz daha beklenecek anlaşılan. Bakalım ne zaman gönlü olur haspanın? Gene kaldırıma oturdum, aynı yere. İki dirseğim dizimde, çenem iki avucumun arasında. Gece nemli, biraz serin ama soğuk değil Allah'tan.

Nasıl çarpıştık biz? Bu uzun kadını nasıl görmedim ben? Uykusuzluktan kendimde değildim besbelli. Ne gece ne gündüz uyuyabildim bu ara. Ayhan gittiğinden beri, beş gündür gözüme uyku girmede. O kapıdan çıkınca, geçen gün getirip sehpanın üzerine bıraktığı iki ciltlik *Gösta Berling kitabının iki cildini de kaptığım gibi fırlattım

arkasından. Neymiş efendim, böyle yaşayamıyormuş. Zaten yeni başlamış bir ilişki... Karısını ve kızını anlatıp durdu üç ay. Mademki onlar o kadar önemliydi, benden ne istedin, pislik? Benim de yetti canıma, ne yapsaydım yani, böyle zamanlarda ısrar ters teper bilirim. “Defol git!” dedim, o da gitti. Arkasından ‘Pat, küt’ diye kapıya çarpıp düşen kitaplara acıdım. Gidip yerden kaldırdım, başladım okumaya. Kitap sardı hemen, elimden bırakamadım. Gündüz iş, gece Gösta Berling, son beş günüm böyle geçti işte. İş çıkışı kankalara takılsam, bizim bara uğrasam belki daha iyi olacak ama açıkçası korktum kendimden. Dağıtırsam kim toplar beni? Madara olmak da var işin ucunda. İkinci cilt de bitince kendimi sokağa attım, denize kadar yürümek istedim ve olan oldu işte, çarpıştık. Ama bu böyle devam edemez, kadını zorla da olsa kaldırmalıyım. Aslında gecenin karanlığından sessizce çıkıp, gelip bana çarpan belki de o. Üstelik bu bomboş gecede ve bu bomboş kaldırımda, kafam basmıyor bir türlü. Gene dürttüm onu.

“Kalkın artık, üşüteceksiniz.” Oh, neyse sonunda açtı gözlerini.

“Ay ne oldu bana?”

“Çarpıştık, siz yere düştünüz.”

“Düşmedim, uzanıverdim.”

“Nasıl yani?”

“Çok yorgundum, adım atacak mecalim kalmamıştı, biraz dinleneyim dedim.”

Çatlak kadın doğrudu. Ona yardım ettim. Sonunda sarı botlarının üzerinde dikine durmayı başardı.

“Sorma oğlum,” dedi bir yandan üstünü silkelerken. “Sorma başıma gelenleri. Akşam Doğan’la konuştuktan sonra biraz hava almak için evden çıktım. Denize doğru yürürken birden hava karardı, eve dönmek istedim ama evin yolunu bulamadım. Evimi aramaktan yorgun düştüm. Bütün sokaklara girdim çıktım ama bulamıyorum işte. Yardım et bana ne olur!”

İki eliyle kolumu tutmuş gözlerimin içine bakarak yalvarıyordu. Ben şaşkındım, o korku dolu ve çaresiz. Sanki yaşlı bir kadın değil,

babasına sığınan küçük bir kız çocuğu.

“Korkma teyze!” dedim. “Hadi üzülme artık, birlikte arar buluruz evini.”

O zaman biraz rahatladı. Kolumu sımsıkı tutan elleri gevşedi. Saçlarını toplayıp beresinin içine yeniden yerleştirdi.

“Haydi, o zaman gir koluma.”

Uysal bir kız gibi girdi koluma. Hiç ağırlığı yok gibiydi. Ne yöne gideceğimizi ikimiz de bilmiyorduk.

“Telefon var mı yanında, ya da aklında bir numara?”

“Yok, evden çıkarken sadece anahtarımı almışım yanıma.” Avucunda mavi pelüş bir maymuna takılı tek bir anahtar vardı.

“Sokağının adı neydi?”

“Oh evet hatırlıyorum ‘A’ harfiyle başlıyordu.”

“Nasıl devam ediyordu?”

“Aklıma gelmiyor, şimdi sen sorunca.”

“Ya apartmanın adı, o neydi?”

“Onu biliyorum, ‘Ş’ harfi ‘Şengül’ işte onu hatırladım.”

Gece çok karanlık, sokaklar çok boştu. O an uyuyan birinin kuyununda yatmak istedim, düzenli, ılık uyku nefesini dinlemek, bana bulaşmasını beklemek.

Yürümeye devam ettik. Minibüs Caddesi’yle Bağdat Caddesi’nin arasında yer alan sayısız apartman ve sokak arasında dolanıp duruyorduk. En iyisi karakol diye geçti aklımdan.

“Oğlum senin adın ne?”

“Yavuz.”

“Benim senin kadar, belki senden biraz daha büyük bir oğlum var Yavuz, adı da Doğan.”

“Doğan nerede şimdi?”

“Turnede, o bir tiyatro oyuncusu. Çok yeteneklidir. Bütün oyunlarını izledim ama şimdi uzakta. Her akşam oyundan önce beni arar, konuşuruz.”

“Ya senin adın, teyzeciğim?”

“Güzide, biliyor musun, annemle babam bu yüzden kavga etmişler. Babam Nedime ismini çok severmiş.”

“Annen haklıymış, ismin çok güzel, Güz Teyze.”

“Güz Teyze mi? Ay çok hoş, bayıldım vallahi. Bana hep Güz Teyze de e mi?”

“Olur, ama şimdi otur şu duvara ve sadece evini düşün, sokağını, rengini, herhangi bir ipucu getir aklına, yoksa mecburen polise gideceğiz.”

O zaman Güz Teyzemin gülen yüzü asıldı birden. Gözlerindeki o çocuksu ışık söndü gitti. Buruşuk yanaklarını sarkıtıp ince uzun parmaklı ellerini koyduğu kucağına dikti gözlerini. Ben de yanına oturdum. Ayhan da gelip benim yanıma oturdu. Elimi tutmak istedi. Hemen çektim. “Benden uzaklaşıyorsun.” dedi.

“Evet” dedim. O sırada Güz Teyzem fırladı yerinden.

“Buldum.”

“Ne buldun?”

“İpucu; tam pencerenin önünde bir çınar ağacı var ve onu aydınlatan bir sokak lambası. Yağmur yağınca üstüne şerbet dökülmüş gibi parlar o ağaç ışığın altında. Ben hep o ağaca bakarım, ona konan kuşları bile tanırım.”

“Yaşa Güz Teyze, harikasin! Bu önemli bir ipucu, artık ne aradığımızı biliyoruz. Bir çınar ve bir sokak lambası, ikisi yan yana. Çınarın boyu ne kadar?”

“Altıncı belki yedinci kata kadar.”

“Sen hangi kattasın?”

“Dördüncü, çınarın en güzel görüldüğü kat.”

“Yeniden kol kola yürümeye başladık. Koluma daha çok yaslanırmıştı. Bir çınar arıyordum artık, aydınlık, parlak bir çınar.

“Güz Teyze, bak istersen seni şuraya oturtayım ben hızla birkaç sokağa bakıp dönerim.”

Duvara oturtunca gene kaygılı baktı yüzüme, “Ya sen de kaybolursan,

ya beni unutursan, ya bulamazsan...”

“Hayır, inan bana bunların hiçbiri olmayacak, bekle hemen döneceğim.”

Koşa koşa girip çıktım sokaklara. Arada, uzaktan da olsa gözüm üstündeydi. Kaderine küsmüş, umarsız, yapayalnız, boynu yana eğik, dertli, bakışları yerde, kıpırtısız oturmaktaydı bıraktığım yerde. Kan ter içinde, umutsuzluk gırtlığımı iyice sıkarken bütün heybetiyle görüldü çınar ve onu aydınlatan sokak lambası.

Kol kola evine doğru giderken birbirimize iyice sokulduk, yıllardır o benim Güz Teyzemdi, üstelik biz komşuyduk. Anahtarını verdi bana, evinin kapısını açtım. Hemen kapının önündeki tabureye çöktü. Beresini çıkartınca uzun beyaz saçları omuzlarına döküldü. İşte Selma Lagerlöf dedim, kesin benim Güz Teyzeme benzerdi. Sırtından paltosunu alıp askıya astım.

Ellerimi avucuna alıp “Yavuz, oğlum teşekkür ederim. Melekler çarpıştırdı bizi.” dedi.

Evini bulmanın huzuru yansıdı yüzüne bir an ama tam da öyle değil, acıyla kıvrıldı dudakları, kaşları çatıldı, buruşuk yanakları kasıldı.

“Ne oldu Güz Teyze, canın mı yanıyor?”

“Evet oğlum, ayaklarım.” derken bir yandan da kocaman sarı botlarını çıkarmaya uğraşiyor ama başaramıyordu. Ben de asıldım ucuna bir de ne göreyim, iki kıpkırmızı ayak çıktı içinden. Dahası var, topuklarında kabarcıklar oluşmuş, su toplamıştı. Parmaklarının üzerindeki deri sürtünmeyle aşınmış eti görünüyordu.

“Bu botları ilk giyişin mi?”

“Yok oğlum, aceleyle evden çıkarken çorap giymeyi unutmuşum. Bilemedim kaç saat yürüdüm. Üstüne seninle de az yürümedik, hâlbuki ben alışkın değilim.”

“Tamam Güz Teyze, ilacı bende bu ayakların, sen hiç merak etme, ben hallederim.”

“Neymiş o bakalım?”

“Bekle, geliyorum.”